

LBRIS

We know
books

LIZ TOMFORDE

JOCUL
CONTINUĂ

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

PROLOG

*Isaiah**În urmă cu trei ani*

Este fără doar și poate cea mai proastă zi a anului.
E cea mai proastă zi din *fiecare* an.

În mod normal, e ziua în care călătoresc cu colegii mei de echipă, într-o ieșire de socializare înaintea sezonului. Ar trebui să fiu în Cancun sau în Miami, să beau un cocktail pe marginea piscinei și atenția să-mi fie distrasă complet de petrecerea din jur.

Doar că, anul ăsta, nu sunt nici pe marginea piscinei, nici beat și nici distras. Mă ascund în toaleta femeilor din dreptul vestiarului echipei, pentru că sezonul ăsta o să înceapă mai devreme și, din păcate, prima zi de baseball nu e îndeajuns ca să-mi distragă atenția.

Toaleta femeilor e impecabilă și mult mai curată decât a noastră. Au și o canapea de catifea și sticle mici de parfum pe masă. Prosoape mici pe care să te ștergi și mentosane într-un bol de sticlă. Ca să nu mai zic de miros, care e mult mai plăcut decât cel din baia bărbaților. Sper că ceilalți băieți nu vor afla cât de frumos e aici, pentru că e ascunzătoarea mea secretă de șase ani. Mai exact, de când am fost ales să joc în poziția de *shortstop* pentru echipa Windy City Warriors.

Nu sunt femei printre angajații de aici, deci sunt singurul care folosește toaleta asta, când am nevoie să fiu singur.

Unii ar spune că sunt jucătorul sălbatic al echipei. Puțin nechibzuit și foarte arogant. Tipul pe care nu-l deranjează să devină ținta unei glume, atâta timp cât îi face pe cei din jur să zâmbească. Așa că nu s-ar potrivi cu reputația mea să încep sezonul cu o cădere nervoasă sau plângând ca o fetiță în fața colegilor mei.

Sunt un bărbat de 28 de ani și n-am nici o problemă să recunosc că, și după atâta timp, ziua asta e dificilă pentru mine. Aveam doar 13 ani când fratele meu, care e cu doi ani mai mare, mi-a spus că mașina mamei s-a lovit de un copac când se întorcea acasă, pe furtună, și că nu o s-o mai vedem niciodată.

De atunci, e cea mai oribilă zi a anului.

Acum, stau pe o toaletă, bâțâi agitat din genunchi și încerc să mă adun. Trebuie să devin din nou Isaiah Rhodes cel amuzant, care nu e afectat de nimic. Cel care știe cum să-i facă pe toți din jur fericiți. Cel pe care toți de aici se așteaptă să-l vadă când intru în vestiar.

Îmi place să fiu tipul ăla. 90% din timp, chiar sunt. Când eram mic, mi-am dat seama că pot să-mi fac fratele să râdă chiar și când era prea stresat ca să zâmbească și asta mi-a dat energie. În clipa aia, parcă mi-am descoperit scopul în viață – și anume, să îi fac pe cei din jurul meu fericiți. Din cauza asta, țin momentele triste sau sentimentale doar pentru mine.

Îmi mai dau voie să fiu trist încă puțin, apoi ies de aici, mă spăl cu apă rece pe față și dau să ies din toaleta femeilor.

Însă, în clipa în care deschid ușa, aud o conversație. De obicei, nu e nimeni în partea asta a clădirii, așa că stau un pic și ascult. Recunosc vocea doctorului Fredrick. Aleg să rămân ascuns, nu vreau să știe nimeni că tocmai am plâns.

– Ai mințit în formularul de înscriere.

– Nu-i adevărat, răspunde o femeie.

Doctorul Fredrick vorbește mai încet, încercând să țină conversația doar între ei, dar îl aud foarte bine.

– Ne-ai indus în eroare și știi asta foarte bine.

– Kenny vine de la Kennedy.

Când aud asta, trag cu ochiul și îl văd pe doctorul Fredrick uitându-se iritat la o femeie.

Aceasta stă cu spatele la mine, deci nu văd cum arată, dar, și când stă dreaptă, abia dacă ajunge la bărbia doctorului, care oricum nu e considerat un bărbat înalt. Are părul des și prins într-o coadă care îi ajunge până la mijlocul spatelui. Nu-mi dau seama exact ce culoare are, dar văd că e o altă nuanță decât un blond sau brunet normal. Doar că nu știu exact cum se numește nuanța.

Doctorul Fredrick se uită în jur, ca să se asigure că sunt singuri, așa că mă ascund din nou, ca să trag cu urechea.

– Țta nu e locul potrivit pentru tine. Îți sugerez să refuzi oferta și să-ți găsești un post mai potrivit pentru cineva... ca tine.

– Adică o femeie?

„Ce naiba?“

Niciodată nu l-am plăcut pe doctorul Fredrick. E șeful departamentului nostru de sănătate și bunăstare și doctorul principal al echipei. Toți ceilalți doctori, nutriționiști și antrenori îi dau raportul lui, însă orice urmă de respect mai aveam pentru el dispare în clipa în care aud aluzia pe care o face.

Urmează o clipă de tăcere, ca și cum doctorul încearcă să găsească replica potrivită, care să nu-i facă probleme.

– Postul pentru care căutam inițial angajat nu mai e disponibil. Din ce mi-au spus cei de la Resurse Umane, nu pot să retrag oferta, dar pot s-o schimb. În momentul de față, nu caut decât un antrenor athletic.

– Poftim? întreabă ea, cu un râset șocat. Dar sunt doctor în medicină. Vă așteptați să mă angajez ca antrenor athletic?

– Nu mă aștept să te angajezi.

– Domnule doctor Fredrick, tocmai m-am mutat în Chicago pentru postul ăsta. Mi-ați văzut referințele. Ați văzut programele la care am participat. Țta e motivul principal pentru care m-ați angajat.

– Atunci credeam că angajez o altă persoană.

– Deoarece credeți că sunt bărbat.

– Nu am de gând să continui discuția asta. Dacă vrei să lucrezi pentru echipa Windy City Warriors, poți s-o faci ca antrenor athletic începător. Țasta e postul disponibil.

Femeia ezită și mi-o și imaginez cum se îndreptă când întrebă încrezătoare:

- Când trebuie să vă dau răspunsul?
- Până la sfârșitul zilei.
- Foarte bine. Atunci, o să vă anunț în curând decizia mea.

Urmează un moment de tăcere, care mă face să cred că s-a terminat conversația, dar apoi îl aud pe doctorul Fredrick spunând:

– Domnișoară Kay, dacă o să hotărâți să acceptați postul, ăsta va fi singurul avertisment pe care o să vi-l dau. Dacă o să existe chiar și o urmă de comportament nepotrivit între dumneavoastră și unul dintre jucători, veți fi concediată. Am un motiv bun pentru care nu angajez femei. O să fiți în vestiare, în avioane și în hoteluri cu ei. Mă aștept să nu le distrați atenția.

„Am un motiv bun pentru care nu angajez femei.“ Ce idiot!

– Domnule doctor Fredrick, cu tot respectul, am petrecut ultimii doi ani fiind unul dintre cei trei doctori care au lucrat pentru programul sportiv al Universității din Connecticut. Nu există nimic în trecutul meu care să vă facă să aveți îndoieli cu privire la profesionalismul meu.

– Acolo ați lucrat cu copii, aici o să lucrați cu bărbați. Cred că înțelegeți exact ce vreau să spun.

Femeia tușește, iar atitudinea ei e o dovadă în plus a profesionalismului său, care e pus sub semnul întrebării de către doctor. Pentru că, dacă aș fi în locul ei, probabil i-aș răspunde cu un croșeu de dreapta direct în maxilar.

Dar eu sunt mai impulsiv de fel.

– O să vă transmit răspunsul meu până la prânz, spune ea, punând punct conversației.

Aud pași care se apropie din ce în ce mai mult de mine. Nu am unde să mă ascund fără să fiu prins că am tras cu urechea. Am de gând să-i spun lui Monty, managerul de teren, ce am auzit, dar nu am de gând să-l avertizez pe doctorul Fredrick.

Așa că mă ascund în siguranța băii femeilor, până o să treacă.

Oricum nu eram fanul doctorului-șef al echipei. Consider că e lingușitor și mereu vrea să le intre în grații băieților din echipă, dar, după cum i-a vorbit femeii, ca și cum i-ar fi superior, abia aștept să le spun tuturor celor din organizația Warriors ce idiot sexist este.

– Ce idiot sexist!

Îmi aud propriul dialog intern verbalizat pe un ton înspăimântător, de cealaltă parte a ușii băii.

Femeia de pe hol intră în baia care nu e folosită niciodată tocmai când mă ascund în toaletă. Nu mă așez. Stau în picioare, ca un ciudat dubios, pentru că nu știu cum am ajuns în situația asta.

Mă uit prin crăpătura ușii și îi văd reflexia în oglindă. Stă cu mâinile rezemate de chiuvetă și are capul plecat. Încă nu îi văd chipul.

Apoi o aud că râde.

– Ce naiba s-a întâmplat?

După asta, trage aer în piept, se îndreaptă și se privește în oglindă. Cu ocazia asta, o văd și eu. În acea clipă, pun pe pauză toată suferința sfâșietoare pe care o simțeam cu privire la ziua asta, pentru că sunt complet distras de ea.

Femeia asta scundă, cu păr a cărui culoare nu o pot descrie și cu un ton care ar băga frica în orice bărbat, e absolut superbă.

Tenul catifelat și înroșit e presărat cu pistru. Ochii aș spune că sunt căprui și seamănă cu ai mei. Și își mușcă buzele ca să nu plângă. Mi-e clar că preferă să fie furioasă, nu tristă.

Instinctul îmi spune că, dacă nu ar fi așa supărată, zâmbetul ei m-ar lumina pe interior.

Privirea începe să i se umezească în timp ce se privește în oglindă.

– Nu. Nu aici! Revino-ți, Kennedy!

„Kennedy.“

Trage aer în piept și clatină din cap.

– Și nu mai vorbi singură, ciudato!

În acel moment, în cea mai oribilă zi a anului, simt cum un zâmbet îmi apare pe buze.

O privesc atent cum își scoate telefonul și sună pe cineva, apoi îl pune pe difuzor în timp ce se plimbă prin baie.

Probabil ar trebui să-i spun că sunt și eu aici. Simt că ce fac e o invazie a intimității, dar n-am nici cea mai vagă idee cum să explic situația în care mă aflu.

„Salut. Îmi place să îmi petrec timpul în baia femeilor. Nu-ți face griji în privința mea! Vreau doar să mă spăl repede pe mâini. Poți să te dai puțin laoparte?”

„Am auzit conversația ta cu șeful departamentului nostru de sănătate și bunăstare. Dacă vrei, pot să mă duc la Resurse Umane. A, și, apropo, ești foarte drăguță.”

– Salut, ce faci? răsună vocea unui bărbat din telefon.

Îl urăsc imediat.

– Ai puțin timp să vorbim? Ar fi important pentru mine.

– Acum se fac pozele cu echipa și eu urmez. Ești bine?

Kennedy închide ochii și trage aer în piept.

– Da, sigur că da. Voiam doar să-mi salut fratele vitreg.

„Frate vitreg.” S-a notat.

– Salut și ție! Mi-e dor de tine! Cum merge prima zi, este totul bine?

Kennedy se privește în oglindă și minte:

– E minunat.

– Mă bucur! Trebuie să închid. Urmez la poze, dar sună-mă mai târziu și o să vorbim atunci.

Își pune un zâmbet pe buze despre care până și eu, un străin, îmi dau seama că e fals.

– Așa o să fac.

Kennedy închide telefonul, apoi își lasă capul în jos și șoptește un „la naiba”.

Nu știu nimic despre fata asta, dar știu că are nevoie de cineva care să o facă să zâmbească, iar asta e punctul meu forte. În plus, sunt genul care crede în soartă și, deși nu-mi place deloc ziua asta, am tendința să găsesc o semnificație aparte în lucrurile care se întâmplă pe parcursul ei.

Poate trebuia să aud conversația aia.

Poate m-am ascuns în baia femeilor tocmai pentru că ea are nevoie să discute cu cineva.

Poate mama mea m-a trimis să-i ies în cale azi.

Ultima idee mă face să închid ochii și să deschid gura înainte să gândesc.

– Dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbești, pot să te ajut.

„Dumnezeule, cât de dubios am fost?”

Când deschid ochii, o văd cum se uită în oglindă și îmi vede picioarele în reflexie.

– Ce cauți în baia femeilor?

– Numărul mare de la pantofi m-a dat de gol?

– Mă spionezi?

– Practic, eu am fost aici primul.

Analizează ușa de la toaletă și privirile ni se intersectează prin crăpătura îngustă.

– Ai de gând să-mi și dai un răspuns sau vrei doar să răspunzi cu propriile întrebări?

Izbucnesc în râs. O plac.

– Mă ascund în baia femeilor pentru că am o zi proastă și, din ce am auzit, și tu pari să treci prin același lucru.

Se relaxează.

– Am înțeles.

Deschid ușa și o văd complet.

Poartă niște colanți negri, care i se mulează pe picioarele tonifiate. Bluza gri-închis are mânecile suflecate la coate și poartă niște teniși albi impecabili. Are presărați pistrui și pe brațe și pe glezne, ceea ce mă face să cred că tot corpul îi este pictat cu ei.

Arată impecabil și e drăguță. Atât de drăguță!

– Cât ai auzit, mai exact, din ziua mea proastă? întrebă ea, pe un ton mai puțin intimidant.

Mă duc lângă ea, la chiuveță, mă reazem de blat și stau cu fața spre ea.

– Ți-am auzit conversația de pe hol cu doctorul Fredrick. Am venit aici ca să nu mă vadă.

– Am înțeles. Deci ai auzit tot, spune ea, desprinzându-și privirea de la mine.

- Ar trebui să mergem la Resurse Umane sau pot să vorbesc eu cu managerul de teren, Monty. El poate să discute cu proprietarul echipei...

- Nu, nu vreau să spun nimic. Nu e prima oară când am un șef sexist. Doar sunt o femeie care a ales să lucreze în domeniul sportiv.

- Șef? Deci o să accepți postul? întreb, după o scurtă pauză.

- Eu nu...

Apoi se oprește și îmi examinează corpul, din cap până-n picioare. Sunt mult mai înalt decât ea, la cei 1,93 metri ai mei, dar acum, când port hainele mele de zi, nu ies neapărat în evidență.

- Tu cine ești?

În clipa aia, îmi dau seama că nu știe că joc din poziția de *shortstop* pentru echipa pentru care e posibil să lucreze și am de gând să-mi folosesc identitatea necunoscută în avantajul meu.

- În clipa asta, sunt doar o persoană cu care poți să vorbești. Ai spus că ai nevoie de asta.

Observ neîncrederea cu care mă privește în timp ce mă analizează, dar nevoia de a vorbi despre situația dificilă în care se află e mai puternică.

- Nu-mi găsesc de lucru nicăieri în domeniul sporturilor profesionale. Urmează o scurtă pauză, după care continuă: Nu contează că am absolvit prima din clasă la Columbia. Nu contează că doctorii cu care mi-am făcut rezidențiatul mă laudă când sunt sunați pentru referințe. Nu contează că sunt cea mai tânără persoană care a devenit doctor-șef la o școală din divizia întâi, cu programe sportive ce au câștigat campionate naționale. Nimic din toate astea nu contează, pentru că am doi sâni și un vagin.

Candoarea ei mă ia prin surprindere și fac ochii mari.

- Dumnezeule! exclamă ea, acoperindu-și fața cu mâna dreaptă. Nu-mi vine să cred că tocmai i-am spus unui străin că am doi sâni.

- Aș fi fost mult mai impresionat dacă ai fi spus că ai trei.

Trage cu ochiul printre degete și îi arunc un zâmbet jucăuș. Când își dă mâna laoparte, observ că nu mai are lacrimi în ochi și îi văd zâmbetul timid.

Da, timid. Dar tot un zâmbet e.

- Isaiah, îi spun, întinzându-mă să dau mâna cu ea.

- Kennedy, spune ea, răspunzându-mi la gest.

- Ei bine, Kennedy, acum, că nu mai sunt un străin, spune-mi mai multe despre cei doi sâni ai tăi!

Încearcă să se controleze, dar, de data asta, zâmbetul ei e mai larg și sincer.

- Nu o să mă lași să uit asta mult timp de acum încolo, nu-i așa?

- Exact. Apoi îmi înclin capul. Parcă am auzit că te cheamă Kenny?

Chicotește, iar sunetul e minunat, dar și controlat.

- Nimeni nu mi-a mai zis Kenny. Doar am folosit numele ăsta după ce am primit șase scrisori de refuz folosind numele Kennedy.

- Ei bine, Kenny...

- Nu!

- Povestește-mi despre oferta pentru post!

Oftează epuizată.

- Încerc să mă angajez în domeniul sporturilor profesionale de când am terminat rezidențiatul. Scopul meu e ca, într-o zi, să fiu doctor-șef, dar nu am reușit să găsesc nici un post liber, nicăieri. Tipii cu care am fost la școală, care abia au absolvit și au niște referințe mult mai proaste decât mine, primesc posturi pentru care aplic și eu. Așa că am profitat de ocazie când mi s-a oferit poziția de doctor secundar aici. Mi-am făcut bagajele și m-am mutat într-o clădire din centrul orașului Chicago weekendul trecut. Am comunicat cu doctorul Fredrick doar pe e-mail, pentru că și-a luat timp liber în extrasezon. Probabil din referințele mele nu se înțelegea că sunt femeie. Chiar nu știu. Dar, de dimineață, când m-am prezentat, și-a retras imediat oferta.

Deci e drăguță și incredibil de isteată. S-a notat.

- Când i-a spus șefului de la Resurse Umane că a fost o greșală și că postul nu e disponibil, a fost informat că, din punct de vedere legal, trebuie să mă angajeze pe un post. Nu cred că cei de la Resurse Umane știu că decizia lui subită de a nu mai angaja un al doilea doctor are de-a face cu faptul că sunt femeie.